

Jeff VanderMeer

**PRA-
PODIVNÉ
POTÍŽE**

**Útrapy a ústrky
Jonathana Lambsheada**

SVAZEK DRUHÝ

Ilustrace Jeremy Zerfoss

Přeložila Dominika Křestánová

Pštros Farář Žiraf & Argymista
Žižkaberg, Aurora

Jeff VanderMeer

**PRA-
PODIVNÉ
POTÍŽE**

II.

Stín sviště

(Druhý svazek řady *Útrapy a ústrky Jonathana Lambsheada*)

Z anglického originálu *A Peculiar Peril, book II: The Marmot's Shadow*,
vydaného nakladatelstvím Ferrar Straus Giroux Books for Young Readers

v New Yorku v roce 2020,

přeložila Dominika Křesťanová.

Odpovědná redaktorka Martina Mašíňová.

Redigoval Miloš Urban.

Korektury Šárka Dohnalová.

Obálka a grafická úprava Aurora Parlagreco.

Ilustrace Jeremy Zerfoss.

Sazba Studio Visualist (www.visualist.cz).

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2022 jako svou 5080. publikaci.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-3977-8

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Kapitola čtyřicátá druhá

PADÁNÍ, MEZZOPIANO

Padal.

Jonathan padal a padal.

Tak dlouho, až přestal vnímat ostatní, kteří s křikem padali spolu s ním, a nevnímal už nic než měkký vzduch pod sebou, pocit beztíže a absolutní tmu.

Padal a nic ten pád nemohlo zadržet, snad jen hlas, co si v jeho hlavě brumlal pro sebe.

Mluv jasně, nebo mlč, říkal si v duchu Jonathan. Mluv zřetelně.

Ten „kdosi“ k němu vzhlíželo. Jinak o něm nedokázal přemýšlet. To cosi, usazené v jeho vědomí, k němu vzhlíželo, nebo si ho možná prohlíželo, jako by k němu nepatřilo. A zároveň patřilo.

Padal pořád dál, teď navíc pod nevídaným hledáčkem toho neznámého pohledu, přímo do minulosti. Nenasměroval ho tam ten kdosi?

Ve vlaku, vedle sebe matku, cestou na poslední návštěvu u doktora Lambsheada. S vlakem do Říma to nemělo nic společného, vůbec nic.

Díval se ven na rychle míjející zemědělskou krajinu překrytou mastnými stopami prstů na okně. Občas se mihl nějaký ten ostrůvek lesa a pak předměstí.

Tenhle mladší Jonathan už zažil spousty cest vlakem. Sám ještě nevěděl, jestli se mu líbí, nebo ne. Zvlášť když nějakým koutkem mysli pořád věděl, že padá do propasti.

Všechno to bylo úžasně živé, mnohem živější než pouhé vzpomínky. V kupé to tak zvláštěně páchlo, opotřebovaně a trochu smutně, a taky maličko po cigaretách. Koupené sendviče v trojhranných plastových obalech mu připadaly hrozně nepřirozené, jako směšná travestie nabízená pod přezdívkou „tradiční selský oběd“. Depresivní betonové zastávky počmárané graffiti ho nezajímaly.

Jsi to ty, Hlase? Všechny ty podrobnosti? Je to dar, nebo prokletí?

Žádná odpověď.

Ani matka nebyla v právě probíhající vzpomínce nijak nápomocná. Sama sebe popisovala jako „lakonickou“, a jelikož byla setrvalou obyvatelkou „lakonie“, naučil se Jonathan orientovat podle její řeči těla. V klidu neseseděla zdaleka tak zpříma jako jindy, i když i tenhle „klid“ působil natolik ztuhle, že ho dokázal odlišit jen ten, kdo ji znal opravdu dobře. A nespírala tu malou černou kabelku v klíně oběma rukama.

Nosila v ní nějakou zbraň?

Možná nůž. Nebo něco nezvyklejšího, něco magického? Fungovala vůbec na Zemi magie? Nemohl si vzpomenout, jestli o tom Stimplify něco neříkal.

„Kam půjdeme po návštěvě u dědečka, Saro?“ odvážil se Jonathan zeptat. Namlouval si, že jí říkal „Saro“ proto, že sám chtěl. Čas od času mu ale odstup mezi nimi připadal jako celé roky zmařeného světla.

„Správně, půjdeme navštívit dědečka,“ řekla Sara. „Na jeho panství. Moc hezký výlet. Nejdřív ale musíš přestat padat.“

Vytáčelo ho, jak skoro nikdy neodpověděla na to, na co se ptal.

„Ano, to samozřejmě uznávám,“ řekl, „ale –“

„Podívej, zlatíčko – ovečky! Tamhle za oknem.“

Jonathan měl ovečky rád, to byla pravda. Připadalo mu roztomilé, jak se chomáčky z jejich huňatých kabátků chytají na ploty, keře a brány, jako by tudy proletěly nízké mraky. *Jako by padal skrze mračna.*

Něco mu na tom ale nesesedělo.

„Jestli se mě chystáš unést,“ řekl, „aspoň mi řekni, kde mě budeš držet, než dostaneš výkupné.“

Měl s sebou všechny svoje věci, jak po něm chtěla. Co jiného to mohlo znamenat, než že odjíždějí ze zátoky Robina Hooda už napořád?

V jejím pohledu se mísilo podráždění s láskou. „Nemůžu tě unést, Jonathane. Jsem tvoje matka. Platila bych výkupné sama sobě, takže bych na tom trátila. Což vlastně, když o tom tak přemýšlím, vystihuje celou podstatu rodičovství.“

Mít podezření je jedna věc, nějak zakročit je druhá. Zvlášť když jednoho rozptylují ovce.

Výhled z okna se záhy začal únavně opakovat a změt údů a kabátů přechuhujících ze sedadel před nimi ho trochu děsila. Zavřel oči a po zbytek cesty podřimoval opřený o matčino rameno, které bylo k jeho překvapení vždycky měkčí, než by se dalo podle jejího držení těla čekat.

Když se probudil, Sara zoufale vyškrabávala do skály před mezistanicí vzkaz pro něj, což ale žádný vzkaz pro něj nebyl.

„Jonathane, dávej pozor. Přestaň padat. Přestaň. Padat.“

Jenže to nešlo. Zatím ještě ne. Ještě měl před sebou dlouhý pád, pád...

... do výpravy, kterou s doktorem Lamsheadem podnikli na opačný konec velkého trávníku před domem. Kterou ten tajemný kdosi vytáhl odněkud z hlubin té poslední návštěvy, kdy bylo Jonathanovi devět...

Procházel dveřmi ve sklepe a dědeček šel vedle něj. Propadal jimi. Obklopila ho náhlá, nečekaná vůně levandule, vůně máty, a spolu s ní sytý pach staré, starobylé hniloby, ono uklidňující, pronikavé aroma vzlínající z úrodné prsti.

Doktor Lamshead se ve tmě natáhl a pevnou rukou Jonathana vytáhl na nádherný tmavě zelený trávník obklopený jasně modrou oblohou. Po stranách splývaly smuteční vrby a na svěží trávě stál zhruba uprostřed trávníku před rybníčkem velký otevřený stan.

U vchodu do stanu postávali v družném hovoru lidé, někteří v podivně exotických šatech a další s maskou před obličejem. Několik jich dost možná byli svišti, a byl mezi nimi přinejmenším jeden loutkář. Stan a lidi v něm zaléval zvláštní mihotavý svit, o kterém instinktivně věděl, že nijak nesouvisí se sluncem. Po obou stranách stanu byly jakési sochy nebo plastiky nebo stroje hustě obrostlé popínavými rostlinami.

„Je ráno,“ poznamenal Jonathan a zamžoural. „Jak to, že je ráno?“ To v té dlouhé chodbě usnul? Je možné, že vůbec nepadal? Kde byl ten Hlas teď?

Doktor Lamshead neodpověděl a Jonathanův zmatek rázem ustoupil pocitu hluboké opuštěnosti.

Došli ke stanu blíž. Po stranách vchodu stály dvě postavy: gigantický králík a gigantický medvěd, a obě působily jako něco mezi ozdobně zastříženým keřem a obřím rozjuchaným plyšákem z lunaparku. Až na to, že se hýbaly. Pohybovaly se ladně a graciózně a místo očí měly velké slunečnice. Tlapami ze stříbrných drátků prorůstal zimolez a tymián a všelijaké drobné kvítky. Při výdechu se jim z filigránových kovových tlam rozletovalo chmýří pampelišek a čumáky tvořil tmavý stín nerozvitých, stočených kapradin.

Když doktor Lamshead uváděl Jonathana do stanu, obří králík se k němu naklonil a tiše zadrmolil „Vítáme vás“. Rostlinstvo na obličejích se mu při těch slovech rozbřesklo náznakem úsměvu, protože v obloučku rtů znenadání vykvetla stovka drobných bílých hvězdicovitých kvítků, které vzápětí znovu překryla zeleň.

„Reverzně fotosyntetické zašklíbení,“ poznamenal doktor Lamshead, nebo to Jonathanovi jen zaznělo v hlavě? „Magie je věda. Češi. Frajeřinky. Dobře si to zapamatuj.“

Fotosyntetické? Frajeřinky? Zmátlo ho to natolik, že se skoro přestal bát.

V ohnisku pozornosti se mu zhmotnila jakási drobná ženička, kdežto všechno ostatní uvnitř stanu vířilo a rozpíjelo se. Šaty měla plné ptáků, možná dokonce byly přímo z ptáků, nebo třeba jejich povrch zrcadlil výjev odněkud, kde se to hemžilo nejrůznějším pestrobarevným ptactvem, ovšem všichni ti ptáci byli květiny, nebo sestávali z květin, nebo to vůbec nebyli ptáci, ačkoli zpívali, celé její šaty byly ze zpívajících květin.

Žena se ani neusmívala, ani nemračila, ale z toho, jak se jí rozzářily oči, když na něm spočinula pohledem, vycítil skryvané pobavení, veselí nebo radost, a byla mu sympatická, protože mu těmi pevně uzamčenými pocity připomínala Saru.

Vedle mí stál vysoký svalnatý chlapík, v podstatě hora polapená v drahém proužkovaném obleku. Doktor Lambshead je zdravil jako staré přátele, skoro rodinu. Bylo to proto, že patřili k Řádu?

Jonathan se ale na nic z toho nedokázal soustředit. Najednou na něj padla únava, jako by měl místo svalů a kostí rozbředlou kaši, jako by v těle neměl jediný obratel a byl jedním z těch podivných tvorů vystavených ve sklenici v přírodovědném muzeu...

Šeptem se ozval jakýsi hlas: „To by stačilo. Už dost. Špatné načasování, Bumbáci. Jindy by se to hodilo mnohem líp.“ A dodal cosi o válečném řádu, nebo to byla válka Řádu?

Dědeček na to polohlasem: „Nikdy jindy to nešlo. Ale máš pravdu. Samozřejmě, máš pravdu.“

Když se pak Jonathan probral už zase ve skutečném světě, jak bylo nevyhnutelné, ležel v křesle v dědečkově pracovně a bylo časné ráno skutečného a bouřlivého dne. Světlo bylo kalné. Pokoj šedý a pochmurný.

Na pohovce naproti němu seděla Sara, kolena si objímala rukama a dívala se na něj s výrazem, který si vyložil tak, že zklamal její důvěru. Nedokázal jí ale odpovědět slovy, jen jí pohled mlčky vracel a doufal, že z něj vycítí, co zažil. Znovu ho napadlo, jak vypadá mladě, a rád by věděl, jestli na té samé pohovce sedávala už jako malá, s ustaraným a zneklidněným výrazem. Tím svým rezervovaným způsobem.

Ne, nešlo o to, že by ji zradil on. Sara věděla, i když netušil jak, že to rozhodnutí udělal za Jonathana doktor Lambshead, bez jejího vědomí.

„Tak jsi zpátky,“ řekla. „Ze země snů. Ale pořád padáš. Nepadej moc dlouho, Jonathane. Padej jen přiměřenou dobu. Když budeš padat moc dlouho, nikdy se nezastavíš. A doktor Lambshead tě potřebuje. Všichni tě potřebujeme. My všichni duchové.“

A zasmála se, jako by to byl ten nejpovedenější vtíp, který kdy udělala. Což byl, protože Sara nikdy nevtipkovala.

Padej dál, ozval se Hlas v jeho hlavě. Padej dál.

Proč bych ti měl věřit?

Protože nemáš na vybranou.

Protože budeš padat pořád dál.

Kapitola čtyřicátá třetí

NOVÁ TĚLA A STARÁ VTĚLENÍ

„Pokud najdete na svém pozemku hromadu suchého listí, musíte ho shrabat a vyhodit. Ať se pohybuje nějak podivně, nebo ne. Nebo ho spalte, to je ještě lepší. Popel smetěte a proklínaje jeho jméno rozptylte do čtyř koutů Země.“

– poznámky načmárané na okraji Crowleyho notesu
„pravidel a nařízení“, součást nikdy nevydaného výnosu

Crowley si navykl hodně se usmívat a být v dobrém rozpoložení, a to i tehdy, když jeho tělní tekutiny černaly rozkladem. Zarputile roztahoval koutky do strnulého šklebu, protože jak jinak měl dát podřízeným najevo, že má situaci pevně v rukou?

A přesto ho Šmejd připravil o hlavu ještě třikrát, a Crowleyho úsměv se pokaždé roztáhl o něco víc, ať už v kbelíku, nebo jen tak na podlaze. Už si na to vcelku zvykal: seknutí, pád a kutálení hlavy po zemi. Hlavně že po něm následovalo vzkříšení.

„Páni, Šmejde, ty jsi ale vztekloun. Hrozný vztekloun. Měl by ses trochu ovládat, jestli chceš vládnout světu.“

Nebo jestli mu chce vládnout Šmejdův pán. Protože Crowley byl čím dál přesvědčenější, že Šmejd nejedná z vlastní vůle.

„Magie jsem já, Šmejde,“ šeptal Šmejdovi, zatímco mu bývalý fámul prorážel zezadu do lebky další dírkou, skrze kterou vysál jeho mozko-

vou tekutinu a nahradil ji „dobrůtkou“, jak tomu teď Crowley říkal. „Dobrůtka“ znamenala, že nevybledne.

Vzhledem k tomu bylo vedlejší, že vypadala jako hroznový rosol smíchaný s rajskou omáčkou a balzamikovým octem a že cestou do jeho mozkovny bublala a páchla jako výpary sirného jezera plného nafouklých mrtvol.

„Ticho, Crowley,“ zavrčel vždycky Šmejd, nerudně jako člověk vyrušený ze soustředěné četby novin na záchodě.

Při jejich krvavých hrátkách na sebe bral podobu ohromného komára, což Crowley pokládal za hulvátství, protože Šmejd dobře věděl, jakou má jeho pán a císař fóbii z komárů. A zejména z pohledu na jejich nechutné ústní ústrojí.

Ani tak se ale Crowley nenechal zakřiknout, a zatímco mu obrovský komár zavrtával sosák do hlavy, dál si vedl svou.

„Já jsem magie. Mám jí v sobě tolik, že se nedá udržet. Svítí mi z očí, z uší i z pusy. Cha, dokonce i z podpaží a z řiti by mi svítily, kdybych ještě měl svoje podpaží a řiť.“

„Já tě udržím jako nic, přímo v zásobníku tvojí lebky,“ odsekl Šmejd. „A buď už zticha.“

Pravda, Šmejd ho s oblibou nechával po setnutí nějakou chvíli meditovat v kbelíku, jako by mu chtěl dopřát čas, aby se zamyslel nad tím, co udělal špatně. A nad tím, jak mu chybí, že se nemůže podrbat na kou... na koleni.

„V hloubi duše máš svého pána Crowleyho přece jen rád,“ nedal se Crowley. „Určitě ano. Proč bys mě jinak držel při životě, když se svým sluhou mluvím takhle drze. Potřebuješ mě, přiznej se.“

„Možná mě to brzy přestane bavit, Crowley, i když mám nekonečnou trpělivost,“ prohlásil Šmejd varovně.

„Věděl jsi, mimochodem, že si datel může obtočit jazyk kolem mozku? To mám od Napoleona. Pamatuješ si na něj? Na tu hlavu na holi, co jsi nechal utéct?“

Šmejd jen zabručel a dál se soustředil na pumpování „dobrůtky“ do Crowleyho mozku.

Ze začátku byly válečné porady uvnitř ohromného slona poněkud rozpačité. Je teď císařem Šmejda, nebo ne? Je Crowley pořád oním Vyvoleným? A co ten zpráchnivělý, trouchnivinu trousící ex-císař Karel Veliký, čerstvě dosazený na místo generála?

Možná právě proto dokonce i Šmejda uznal za vhodné vybudovat ve slonově hlavním štábu větší trůn, na který teď Crowley mohl odložit své cizí tělo. Po jednom boku měl Karla Velikého (zvaného Mrtvý listí), po druhé Šmejda. Tečička spočívala pod sklem na stupínku vedle něj.

Takže to snad bylo jasné? Kdo tu velel? Ten uprostřed. I když vzhledem ke stísněnému prostoru byl trůn něco jako kancelářská židle s vysokým opěradlem, takže se dal použít i u stolu, a Crowley by rozhodně uvítal, kdyby byl blíž splachovací záchod. Klaustrofobická potřeba vypadnout byla občas k nesnesení. Ačkoli venku nebylo nic než ještě děsivější les.

Starý zmrtvýchvstalý Karel Veliký, Karlos Kentus, zombická halda listí. Před ostatními se Šmejda choval jako obvykle, jako poklonkující fámulus. To jen o samotě měl Crowley důvod ke znepokojení. Kámošili se. V tom to bylo – vnímal, jak se Šmejda s Karlosem Kentusem začínají pokoutně kámošit, a žárlil, což bylo pochopitelně perverzní.

Obzvlášť ho znepokojovala tajná řeč, kterou se ti dva domlouvali, onen starý, prastarý jazyk, kterému Crowley vůbec nerozuměl, ale Kentus v něm oplýval výřečností a bohatstvím výrazů nesrovnatelným s nerudnými útržky starogermánštiny, v níž ta vykopávka oslovovala svého císaře.

Na všechno jiné kromě Šmejdových přímých dotazů Karlos obvykle jen cosi zabručel, pedant jeden prehistorická. Kam se hrabal na všechnu krvavou paseku, co Crowley nedávno napáchal. Očividně se na něm podepsaly ty věky, kdy do sebe vsakoval tu svou bažinu, nebo močál, nikdy si nemohl vzpomenout, v čem je rozdíl.

Navzdory legendám magie nepomáhala k tomu, aby člověk zčistajasna uměl cizí jazyky, aťsi byl sám sebemagičtější. Takže byl zase nahraný.

„Tak co, strejdo nácucko?“ pravil Crowley toho rána, pouhých sedmdesát mil od Prahy, a plácl Karlose po rameni. Trochu ho vyvádělo z míry, že je Kentusák tak vysoký. „Stará epes-rádes... něco... vytažená pro nic za nic z jezera. Jakpak se dneska nevede?“

„Tys mého rámě dotkl se. Juž opět, lorde Crowley.“

„To jsem byl skutečně učinil, Karlosi Kentusi.“

„Karel Veliký jest moje jméno.“

„Toť nepochybněť jest, Karlosi Kentusi.“

„Tak dost,“ zamumlal Šmejd. „Dost.“

Jak se Kentusovi zablesklo v rudých, pekelných očích. Možná se mu Crowley přece jen začíná dostávat pod tu jeho nechutnou kůži.

Bavilo ho plácát Karlose po rameni, protože z něj pokaždé opadala přibližně vana napůl shnilého listí, a navíc to dědka na chvíli vyhodilo z obvyklého šourání do ještě nekoordinovanějšího pohybu. Bylo dobré vědět, že Šmejd je sice schopný křísit mrtvé, ale nedokáže z nich vykřesat víc než šourající se trosky. Nemluvě o tom, že si Crowley rád připomínal, že i on má tělo a není jen hlava.

Vnímat hlavou brnění v konečcích prstů byla neskutečná úleva. I když si pokaždé vzpomněl na toho zrádce Napoleona. Kdyby byl tomu vychytralému křupanovi dopřál tělo, možná by neutekl. Mohli by se dokonce spiknout proti Šmejdovi.

Kdyby, kyselé hrozny.

Tím plácnutím po rameni si nicméně udělal jakous takous představu, jak rychle na Karlose působí Crowleyho degenerativní kouzla. Prozatím byla odpověď jasná: Ne dost rychle. Na silnější kouzla si ale netroufal, aby si snad jeho zrádných kejklů nevyšiml Šmejd.

„A co ty, můj milý Šmejde? Ještě od tebe nemám hlášení o Brutě Líté.“

Prozatím slyšel jen tolik, že se nestvůrná vražedkyně vrátila s nějakou zmatenou historkou o mrtvočunících a mrtvouchalcích, nebo co to bylo – a o lidech, co nepěkně páchli (to by vážně nečekal), a o mužích z komety.

„Protože ti do toho nic není, můj pane.“

„Jen mi směle rci, co máš na srdci.“

Pitomec bez špetky smyslu pro humor. Pro tuhle chvíli v podobě člověka z roztržené hmoty připomínající černý rýžový náky, přičemž rýži tvořila přemíra Šmejdských očí, kdežto na hlavu už žádné oči nezbyly! Člověk pak nevěděl, kam se dívat. Vzhledem k tomu, že si Šmejd nepořídil ani ústa. Že by je měl vzadu? Třeba místo řiti? Na stejném místě, kde měl droboučká průsvitná křídýlka?

Crowley to radši nechtěl vědět.

Šmejd si povzdychl. „Bruta Lítá se už vrátila ze sledování Jonathana Lambsheada a je teď nasazená do Prahy, kde má za úkol najít Zlatou kouli.“

Další oběť Kultu hledačů Zlaté koule, usoudil Crowley. Občas byl přesvědčený, že Zlatá koule existuje jen v jeho a Šmejdově hlavě, pouto pevné jako krev, nebo dokonce „dobrůtka“.

„Takže Lambshead je mrtvý? Výborně!“ Alespoň nějaký pokrok.

„Není,“ odsekl Šmejd nakvašeně. A zase – věděl někdo, odkud se to ozvalo?

„Aha. Není mrtvý. Takže chycený a na mučení, je to tak?“

„Ne-e.“

„Příšerně zmrzačený po Brutině útoku?“

„Ehm, ne.“

„Aspoň nějaká nehoda ho snad potkala? Řízl se o papír? Zakopl a natloukl si nos?“

„Sklapni.“

„Štípili jste ho do nosu? Nadávali mu z dálky do čuráků?“

„Sklapni sklapni sklapni.“

Šmejd šel do sebe, což znamenalo, že se některé aspekty černorýžového náky vyhladily a zjemnily. I pach červů o něco polevil.

„Chci říct, jestli můj pán dovolí, že přesně víme, kde ten mladý Lambshead je, a zanedlouho ho dopadneme. Máme ho na dosah.“

„To už jsem někdy slyšel.“ Crowley mávl na demimága, kterého před časem pokřtil na Bezejmenného, aby přišel blíž.

Ostatní demimágové se tísnili v jednom chumlu a soustředěně se jeho královské osobě vyhýbali pohledem.

Strašně nesnášeli, když se rodiče hádali!

Bezejmenný, jehož pojmenování mělo tu výhodu, že se dalo snadno přenést na dalšího adepta, pokud by původní zahynul, pro ně měl hlášení vyzvědačů, kteří byli pod rouškou tmy vysláni na předběžný průzkum. Věcí, které Vševidoucí kaluž nedokázala rozeznat, bylo koneknců dost a dost.

Některé dny prakticky všechny.

„Všude ustupují, mí pánové, můj pane, můj císaři, moji císařové,“ vyhrkl Bezejmenný, kterému Karlos Kentus dýchal za krk.

Bezejmenný byl urostlý mladý demimág, dychtivý a plný elánu. Při pohledu na jeho kohoutí natřásání v Crowleym, ačkoli byl živomrtvý, potají kypěla žluč. Spokojeně si hovět v pružném, hbitém těle se před někým, kdo měl hlavu nasazenou na tělo někoho jiného, jevilo jako neomalená, od očí bijící nekázeň.

„Slyšíš to, Kájo? Prozatím nemáš nic na práci. Klidně stůj a hezky se usmívej.“

Znovu Karlose plácl po rameni a sledoval, jak se z něj sype listí. Další rameno v tahu. Páni, zanedlouho bude trůnní sál vypadat jak lesní podestýlka na podzim. Opadáva a rozkládající se.

„Zdá se, že mezi nepřáteli panuje všeobecný chaos, můj císaři.“ Opravdu Bezejmenný srazil paty, nebo se to Crowleymu jen zdálo? Takového úkonu nebylo schopné ani jeho původní tělo. „Obsadili jsme bez odporu celou řadu mostů. Pokud na nepřátele přece jen narazíme, je jich málo a –“

„Co Republika, máme nějaké známky její účasti?“ skočil mu do řeči Crowley, protože se bál, že Šmejd promluví jako první a urve si zář reflektorů pro sebe.

„Jen pár, můj císaři. Pár opuštěných tábořišť, jak se stáhli do bezpečí pražských hradeb. Nějaká logistická podpora a pár vojenských poradců, ale nezdá se, že by se snažili propašovat ještě před námi do města vlastní armádu.“

Potvrzovalo to to málo, co už věděli od Vševidoucí kaluže. Potvrzovalo to i to, co při svých celonočních přeletích zjistil Šmejd. Crowleymu